MAATALOUS

Argentiinassa voi tehdä paljon rahaa. Mutta voi myös hävitä, jos hallitus päättää vaikka panna uuden veron. **MAANVILJELIJÄ FEDERICO BOGLIONE**

RIITTA MUSTONEN

Federico Boglione on ylpeä saatuaan maitojauhemeijerin menestymään.

Bisnestä lypsystä lasiin asti

Federico Boglione tietää, miten maito muuttuu pesoiksi. Hän pyörittää neljää maatilaa ja myy maitojauhetta Kiinaan saakka.

NOGOYÁ, ARGENTIINA (MT) Argentiinalaisen Nogoyán kaupungin tärkein työnantaja on La Sibilan meijeri. Vielä reilut kymmenen vuotta sitten se oli seissyt viisi vuotta suljettuna, kunnes maanviljelijä **Federico Boglionen** perheyhtiö Los Lazos osti sen Nestléltä. Los Lazoksen omistaa Federico äitinsä ja kahden veljensä kanssa.

”Nestlé luuli, ettei meistä maalaisjunteista ole bisnekseen, muttei arvannut, että meillä oli takana tiukkaa teollisuusosaamista”, nauraa Boglione.

Nestlén omistuksessa La Sibila pystyi kuivaamaan puoli miljoonaa litraa maitoa päivässä. Los Lazos kasvatti kapasiteetin 1,2 miljoonaan litraan investoimalla uuteen kuivauslinjaan ja uudistamalla tehdasta muutenkin.

Vuonna 2009 Los Lazos osti Nestléltä toisen tehtaan Villa Nuevasta, Córdobasta, mihin se investoi energiajuomalinjaan viime vuonna. Nyt Los Lazos pystyy kuivaamaan maitojauhetta 1 450 000 litrasta maitoa kolmella linjalla La Sibilassa ja yhdellä Villa Nuevassa.

Kultainen kosketus

Boglionen isoisoisä tuli Argentiinaan Italiasta. Suku perusti myllyn, supermarketteja ja kasviöljytehtaan, josta tuli Etelä-Amerikan suurin, kunnes Federicon isä myi sen vuonna 1990.

Kaupasta saadut rahat investoitiin maahan. Boglione on nyt Argentiinan toiseksi suurin maidontuottaja neljällä eri maatilallaan.

Karja tarvitsi rehua, joten Boglione perusti rehutehtaan. Pian rehua alettiin tuottaa myös naapureille, ja rehutehtaasta kasvoi Argentiinan suurin.

Maidontuotanto Boglionen tiloilla lisääntyi, mutta maidon hinta vajosi. Niinpä Boglione osti La Sibilan kuivamaitomeijerin, jotta voi itse jalostaa maitonsa. Omien lehmien maidon lisäksi La Sibila kuivaa 220 tilan maidot 350 kilometrin säteeltä.

Nestlé ei arvannut, että Boglionesta tuli sille kova kilpailija. ”Emme panneet pesoakaan markkinointiin, vaan kysyimme supermarketeilta, haluavatko ne hyllyilleen muutakin kuin Nestlén tuotteita. Nyt meillä on 40 prosenttia maitojauhemarkkinoista”, Boglione myhäilee.

Tuntuu siltä, että kaikki, mihin tämä perhe koskee, muuttuu kullaksi.

Korviketta Kiinaan

La Sibila vie ulkomaille lähes puolet tuotannostaan: Etelä-Amerikkaan, Meksikoon, Afrikkaan. Kun Boglione halusi saada lisäarvoa tuotteisiinsa, hän meni Kiinaan. Siellä hänelle selvisi, mitä tarkoittaa ”4-2-1-sääntö”.

”Neljä isovanhempaa, kaksi vanhempaa ja yksi lapsi. Kaikki raha pannaan lapseen.” La Sibila alkoi tehdä äidinmaidonkorviketta Kiinaan.

Argentiinalla on kuitenkin sen verran huono maine Kiinassa, että La Sibila myy korvikkeen raaka-aineen Uuteen-Seelantiin, missä siihen lisätään vitamiinit ja kivennäisaineet ja pannaan pakkaukseen Uuden-Seelannin leimat.

Isän jalanjäljissä

Federico Boglione opiskeli liiketaloutta Rosarion yliopistossa, mutta sai opin liikemieheksi isältään. Hän oli 23-vuotias, kun isällä todettiin syöpä vuonna 1990. Lääkäri antoi vain vähän toivoa ja sanoi, että Federicon on syytä opetella asiat nyt, jos aikoo jatkaa bisnestä.

Isä eli vielä 17 vuotta, ja poika käytti koko sen ajan oppiakseen. ”Emme koskaan riidelleet, vaan tapasimme jatkuvasti, keskustelimme ja rakastimme toisiamme.”

Bisneksen teko Argentiinassa on oma taiteenlajinsa: hallitus muuttaa sääntöjä koko ajan, joten on oltava nopea reagoimaan eikä mitään voi suunnitella pitkälle etukäteen. Yksin ei pärjää, vaan on löydettävä oikeat kumppanit.

”Argentiinassa voi tehdä paljon rahaa. Mutta voi myös hävitä, jos hallitus päättää vaikka panna uuden veron.”

Maatila on arvokas

Boglione esittelee toimittajajoukolle tehdastaan ja työntekijöitään ylpeänä. Kaikkiaan Los Lazoksen palveluksessa on 760 henkeä ja perheen yhtiöiden liikevaihto on noin 450 miljoonaa euroa. Kolmen tehtaan ja neljän maatilan lisäksi perheellä on maata myös Uruguayssa ja Illinoisissa Yhdysvalloissa.

Kun Boglionelta kysyy hänen bisneksensä arvoa, vastaukseksi saa vain ystävällisen naurahduksen.

Vaikka tehtaat tahkoavat rahaa, maanviljely on isännälle sydäntä lähinnä.

”Jos et investoi maatilaan, mikään ei muutu. Pelaat omaa peliäsi ja teet omaa tulostasi. Tehtaalla pitää investoida koko ajan, koska kilpailu on kovaa. Isä sanoi aina, että teollisuusmies on miljonääri ilman penniäkään rahaa.”

”Pidän maanviljelystä. Voit aina rakentaa uuden samanlaisen tehtaan, mutta jos myyt maatilan, mistään et löydä toista samanlaista.”

RIITTA MUSTONEN

Maidontuotanto romahti Argentiinassa

Maidontuotanto Argentiinassa on kärsinyt hallituksen poukkoilevasta politiikasta aivan samoin kuin muutkin tuotannonalat. Maa tuottaa nyt saman verran maitoa kuin vuonna 1999, mutta tuottajia on neljännes vähemmän.

Argentiinan maatalousjärjestön talousinstituutin asiantuntijan **Ezequiel G. de Freijon** mukaan maatalouden todellisuus on surkea. Argentiina oli ruuantuotannossa kymmenen vuotta sitten yksi maailman parhaita. Tuotanto kasvoi vuodesta 1994 vuoteen 2000 peräti 70 prosenttia.

Sitten kasvu hidastui ja viimeksi kuluneiden kuuden vuoden aikana nousu on jäänyt alle kahteen prosenttiin.

De Freijon mukaan syyt ovat maatilojen ankarassa verottamisessa ja hallituksen laatimissa vientisäännöissä, jotka koskevat niin lihaa, maitoa kuin viljaakin.

”Hallitus poistaa tärkeät toimijat vientimarkkinoilta ja tuotteet jäävät kotimarkkinoille. Meijerit joutuvat laskemaan hintoja, samoin tuottajat, kun kotimarkkinat eivät vedä kaikkea tuotettua.”

Tilanne on johtanut siihen, että kylvöala on pienin yli sataan vuoteen. ”Ja silloin kylvettiin hevosilla”, de Freijo hymyilee vinosti.

Viennin säännöstelyn takia maidontuottajat menettivät viime vuonna yhden kuukauden tuotannon arvon. ”Jos et noudata hallituksen määräämää hintaa supermarketissa, hallitus ei anna vientilupaa. Tämä on aiheuttanut shokin. Kaikki tuotanto vähenee.”

Esimerkiksi maitojauheessa argentiinalaisilla on de Freijon mukaan maailman paras hinta, mutta vienti vain laskee. ”Se on tragedia!”

Hallitus ei kuule

Viljelijöiden keskusteluvälit hallituksen kanssa ovat poikki. De Freijon mukaan se ei johdu siitä, etteivät viljelijät kertoisi ongelmistaan, vaan siitä, että hallitus ei kuule.

”Myös elintarviketeollisuus pelkää hallituksen puuttumista asioihin. Vientilupa saattaa mennä tai jopa koko bisnes.”

Lisäongelmia aiheutuu siitä, että inflaatio laukkaa hurjaa vauhtia ja nostaa kustannuksia. Maidontuotannon kustannukset ovat nousseet 77 prosenttia vuodesta 2008.

Argentiinalaiset käyttävät paljon maitotuotteita. Maidonkulutus on noussut 200 litraan henkeä kohti vuodessa ja argentiinalainen jäätelö kilpailee herkullisuudessaan italialaisen kanssa. Maan kansallisherkku, dulce de leche eli suomalaisittain kinuski, valmistetaan kermasta ja sokerista ja sitä nautitaan joka aamiaispöydässä.

RIITTA MUSTONEN

Mate maistuu viljelijälle pitkin päivää

Argentiinan-kävijä saattaa ihmetellä, kun monet viljelijät kulkevat tilallaan termospullo kainalossa ja pyöreäpohjainen kuppi kädessä. Silloin tällöin he imaisevat kupista juomaa.

Kyse on vanhasta argentiinalaisesta perinteestä, joka on saanut alkunsa guarani-intiaanien parissa.

Mate tai yerba mate on teen tapaista juomaa, jota haudutetaan matepuun lehdistä ja nuorista oksista. Kuppiin matelehtien päälle kaadetaan ensin tilkka kylmää vettä ja täytetään kuppi kuumalla, mutta ei kiehuvalla vedellä, ja annetaan hautua muutama minuutti.

Juomaa imetään erityisen suodatinpillin (bombin) kautta. Pillin pää on umpinainen, mutta siinä on reikiä, etteivät purut pääse pilliin. Maten maku muistuttaa vihreää teetä, mutta on karvaampi.

Tapana on kierrättää kuppia porukassa ja lisätä päivän mittaan vettä kuppiin. Mate lämmittää ja piristää sen sisältämän kofeiinin takia.

RIITTA MUSTONEN

Sukulaisten maitotilarinki ostaa ja myy kaiken yhdessä

Francisco Mihuran tilan lypsyasemalla käy vilske, kun tilan kolmesataa lehmää astelee lypsettäviksi. Kolme työntekijää lypsää lehmät kahdesti päivässä: aamuyöllä kahdelta ja iltapäivällä kahdelta.

Franciscon serkulla **Beltran Mihuralla** ja kahdella sisaruksella on naapurissa samanlainen, noin tuhannen hehtaarin lypsykarjatila Nogoyássa, Entre Riosin maakunnassa Argentiinassa. Neljän tilan rinki ostaa ja myy kaiken yhdessä ja säästää siten kustannuksissa.

Mihuran perhe tuli Argentiinaan Espanjasta 1900-luvun alussa ja omisti yli 10 000 hehtaaria maata.

Perimysjärjestelyjen jälkeen tilojen omistajina on neljä sisarusta, joilla on yhteensä 36 lasta ja 70 lastenlasta.

Lypsykarjaa tilat alkoivat kasvattaa vasta vuonna 1979. Nyt niillä on yhteensä 1 200 lypsävää, joiden tuotos on keskimäärin 28 litraa päivässä. Nuorta karjaa on noin 2 500 päätä.

Francisco Mihura on koulutukseltaan eläinlääkäri, joten hän hoitaa kaikkien tilojen eläinlääkintäasiat ja valvoo siemennyksiä.

Francisco asuu perheensä kanssa Buenos Airesissa mutta sanoo, että se on lähellä, vain kolmen tunnin ajomatkan päässä, joten hän voi käydä tilalla viikottain.

Vasikat ovat laitumella häkeissä kaksi kuukautta, kunnes ne siirretään seuraavalle laitumelle.

Lehmä poikii kolmesti

Mihuran lehmät ovat mustavalkoisia Holsteineja – eivät Franciscon mukaan parasta rotua, mutta koska isällä oli niitä, niin hän jatkaa saman rodun kanssa.

Lehmät laiduntavat vuoden ympäri. Rehustus vaihtelee vähän vuodenajan mukaan, mutta vajaa kolmannes on nurmea ja loput maissisäilörehua, durraa ja vehnää.

Tänä vuonna kokeilussa on myös raiheinää. Lehmät saavat myös jonkin verran tiivistettä.

Hiehot siemennetään 15 kuukauden ikäisinä, ja 90 prosenttia poikii maalis-syyskuun aikana. Kantavat hiehot ovat luonnonlaitumilla, minne niille viedään täydennysrehuna maissia ja nurmirehua poikimiseen asti.

Vasikan synnyttyä se vieroitetaan emostaan 12 tunnin ikäisenä.

Lehmävasikat viedään vasikkakarsinaan, guacheraan, missä niitä ruokitaan maidolla. Sonnivasikat myydään. Niistä saa 300 pesoa eli alle 30 euroa vasikasta.

Kahden kuukauden ikäisinä vasikat siirretään hieholaitumelle ja parin kuukauden päästä taas seuraavalle, kunnes ne painavat 360 kiloa ja ovat valmiita siemennettäviksi.

Francisco Mihura pitää lehmää lypsyssä kolme lypsykautta, jonka jälkeen hän myy sen teuraaksi. Tällä hetkellä lehmästä saa saa seitsemän pesoa kilolta, hyvin laihasta vain kolme pesoa eli alle 30 senttiä.

Vasikkakuolleisuus on 10–15 prosenttia, mutta sen lisäksi 10 prosenttia menee hylkyyn eli kaikkiaan joka neljäs vasikka menetetään.

Maitoa tappiolla

Francisco Mihura pitää suurimpana haasteenaan tuottaa enemmän maitoa hehtaaria kohti. Se onnistuu tuottamalla lisää säilörehua hehtaarilla.

Nyt lehmiä on yksi hehtaaria kohti ja maitotuotos 8 000–10 000 kiloa hehtaarilta.

Esikuvana Mihura pitää Uutta-Seelantia, vaikka sanookin, ettei kilpaile sen kanssa.

Maidon tuottajahinta on noussut viimeisen neljän vuoden aikana 150 prosenttia, mutta kustannukset ovat kohonneet kaksi kertaa enemmän.

Mihuran tilalla maidon suorat tuotantokustannukset ovat 1,33 pesoa kilolta (noin 17 senttiä) ja kiinteät kustannukset 1,75 pesoa (noin 22 senttiä). Tuottajahinta on alle näiden eli noin 2 pesoa kilolta (noin 26 senttiä).

Serkku Beltran Mihura huokaa, että vuodesta 2008 lähtien Argentiinassa on ollut vaikeaa viljelijöille.

”Kun **Cristina Fernández de Kirchner** tuli valtaan, hän on tehnyt kaiken väärin ja on viljelijöitä vastaan. Emme tiedä, miksi.”

Beltran Mihura ei silti usko, että tulevat vaalit muuttaisivat tilanteen.

”Me unohdamme niin helposti kaiken. Kun he antavat meille rahaa, me äänestämme taas heitä.”

RIITTA MUSTONEN

Francisco Mihura imaisee mate-kupistaan lämmintä juomaa pitkin päivää.